అమరత్వంలో అమ్మ

జ్యోతిర్మయి

చేతిలో తెల్లి గ్రాంకాగితం గాలికి రెప రెప లాడుతోంది. ఆ రెపరెపల్లో అమ్మ కష్టసుఖాలు కళ్ల ముందు కదులాడుతున్నాయి; నామీదవున్న ప్రేమానురాగాలు ద్యోతక మవుతున్నాయి. నా సౌఖ్యంకోసం, నా ఆనందంకోసం ఆమె ఎంతగా పరితపించి పోయేదో జ్ఞాపకం వస్తూంటే నా హృదయంలో దడ [illegible]

ఏదో. చెప్పరానిభయం నన్నావరించుకున్నది. హృదయం దుర్బలమై అచేతనావస్థలో పడి, అశక్తుడినై పోయాను. ఓపికలేక అలాగే కూర్చుండిపోయాను.

'పిడి నవలిలాకాదు...తల్లితండ్రీ చచ్చిపోయారని ఏ అనాథ శరణాలయంలోనో పడెయ్యాలి. అప్పుడుగాని పీతిక్కకుదరదు' [illegible] ఇలాంటి పరిస్థితుల్లో అంతటిమాట అన్నాడో చిన్నవయసులో నాకప్పుడు తెలియకపోయినా, ఇప్పుడు గ్రహించుకోలేనంతటి చిన్నవాడిని కాను. నాన్ననికూడా నిర్లక్ష్యం చేసి, అమ్మ తన అనురాగాన్ని అందించింది, నాకు.

నేను అదృష్టవంతుడిని. కాని, నన్ను కన్నతల్లి దురదృష్టవంతురాలు. లేకపోతే ఆ నరకయాతన అనుభవించాల్సిన కర్మ ఆమెకి పట్టేదికాదు...

నాన్నమీద నాకు కోపంలేదు. గుండె నిండుగా జాలివుంది. అమ్మను తలుచుకున్నప్పుడు అది నీరుగారి పోతుంది.

పాలేరు రాముడు దూడల్ని తోలుకు వెళ్ళేవాడు. వాడు ఆ దూడల్ని చావబాదేవాడు. 'మనుషులు పశువుల్ని కొడతారు' అని నాకప్పుడే తెలిసింది.

వాడు అలా బాదుతూ వుంటే నా కళ్ళమ్మట నీళ్ళొచ్చేవి. ఒకోసారి — అమ్మ ఒళ్ళో తలపెట్టుకుని, రాముడు పశువుల్ని ఎలా కొట్టేవాడో చెప్పి చెప్పి ఏడ్చేవాడ్ని.

'అవి పశువులు నాన్నా...వాటికి జ్ఞానముండదు కొడితేనే గాని దార్లోకి రావు. మనం దాని గురించి బాధపడకూడదమ్మా!... రా అన్నం తిందువుగాని' అనేది అమ్మ.

'అన్నం తిందువుగాని రా...' అనకపోతే ఇంకా ప్రశ్నలు వేసి అమ్మని వేధించుతానని అమ్మ అలా తప్పించుకుంటూ వుండేది.

అమ్మ సమాధానం చెప్పని నా ప్రశ్న ఒకటుంది. ఈ ప్రశ్నకి ముందు అమ్మా నాన్నల గురించి కొంత చెప్పాలి.

అమ్మ నాకు అన్నం పెడుతూన్నది. నాన్న వచ్చాడు. అన్నం పెడుతూ మధ్యలో లేచి వెళ్ళడం అమ్మకి ఇష్టం లేదు. నాన్న పిలిచాడు. అన్నం తినిపించి వస్తానంది, అమ్మ. నాన్న వచ్చి డబ్బిమ్మన్నాడు.

అమ్మ మిషను కుడుతుంది. రోజూ — నాకూ, నాన్నకీ, అమ్మకీ— అందరికీ ఆ మిషనే అన్నం పెడుతోంది. నాన్న ఏం చేస్తాడో నాకు తెలియదు. ప్రొద్దుట అన్నం తిని వెళ్ళిపోతాడు. మళ్ళీ రాత్రి అన్నానికి వస్తాడు. అదీ చాలా పొద్దు

పోయాలి.

అందరి నాన్నల్లాగా మా నాన్న అమ్మకి డబ్బు లివ్వడు. అమ్మే నాన్న అడిగినప్పుడల్లా డబ్బులు ఇస్తూ వుంటుంది. ఆ డబ్బులు తీసుకుని నాన్న ఎటో వెళ్ళిపోయేవాడు. మళ్ళీ తిరిగి రావడం నాకు తెలిసేది కాదు. గాఢ నిద్రలో ఒదిగి పోయేవాడిని. అప్పుడప్పుడు కంచాలు, ముంతలు చప్పుడవుతూ వుండేవి. మెలకువ వచ్చేసేది. 'పిల్లులు—ఎలుకలు సందడి చేస్తున్నాయని అమ్మ సముదాయిస్తూ వుండేది, గదిలోంచి వచ్చి. ఎందుకో కాని అప్పుడు అమ్మ ముఖంలో దిగులు తొంగి చూసేది.

ఆ రోజు నాన్న డబ్బులడిగినప్పుడు అమ్మ—'నా దగ్గర్లేవు. వున్న వాటితో బియ్యం తెచ్చాను. బాబు ఆకలేస్తోందంటూ వుంటే అన్నం తినిపిస్తున్నాను. కాస్సే పాగండి. చూస్తాను' అంది.

నాన్నకి అంతకోపం ఎందుకు వచ్చిందో నాకు తెలియదు.

కళ్ళు నిప్పు కణికెల్లా అయ్యాయి. ఆవేశంతో అమ్మకొప్పు పట్టుకున్నాడు.

'వచ్చి యిస్తావా యివ్వవా ... యిప్పుడు...' అన్నాడు పళ్ళు బిగించి.

అమ్మ నన్ను విడిచిపెట్టి వెళ్ళక తప్పలేదు. లేచి మిషను సొరుగులో ఎనిమిదణాలుంచే నాన్న చేతిలో పెట్టింది.

'ఇది ఏమూలకి? ... ఇవ్వు అయిదు రూపాయలు...అర్జంటుగా కావాలి' అన్నాడు, చేతిలో డబ్బుల్ని విసిరేస్తూ.

'నాదగ్గర్లేవు... ఇవాళ నా వొంట్లో వోపికలేక, పనిచెయ్యలేకపోయాను. బట్టలు కుట్టకుండాడబ్బులిమ్మంటే ఎవరిస్తారు?' అన్నది అమ్మ శాంతంగానే.

నాన్న చేతిలో అమ్మజుట్టు చిగుసుకు పోతున్నది. బెంబేలుపడి చూడ్డం తప్పితే నేనేమీ చేయలేకపోయాను.

అమ్మ శాంతమూర్తి. నాన్న తనని ఎంతగా హింసించినా కిమ్మనేదికాదు ఆడదాని బ్రతుకు ఇంతేనని సరిపుచ్చుకునేదో ఏమో ? భర్తచేత హింసింపబడడానికే స్త్రీ భార్య అవుతుందని ఆమె నమ్మకమేమో ! అందుకే ఆమె పల్లెత్తుమాట కూడా ఎదురుచెప్పేది కాదు.

నాన్న అమ్మని కొట్టాడు. పట్టిగా తగిలిందేమో —తల చిట్లి పడిపోయింది. నాకు ఏడుపొచ్చింది. అమ్మ గుండెల్లో తలదాచుకుని ఏడ్చేశాను.

నన్ను చూసిన నాన్నకి ఆవేశం రెచ్చిపోయింది.

'వాడి వసలిలాకాదు ... తల్లీ తండ్రీ చచ్చిపోయారని ఏ అనాథ శరణాలయంలోనో పడెయ్యాలి. అప్పుడుగాని నీ తిక్క కుదరదు...' అంటూ నాన్న నన్ను చేతుల్లోకి తీసుకున్నాడు. ప్రేమానురాగాలతో కాదు — ఆ చేతులు నాకు ముళ్ళకంపల్లా వున్నాయి. నాన్న నోటినుంచి దుర్వాసన! నాన్న తాగుతాడు ... తాగి తందనా లాడుతాడు !

నాన్న నన్ను ఎక్కడికో తీసుకు పోబోయాడు...

నేను అమ్మ కడుపులోంచి వచ్చాను—అమ్మరక్తం పంచుకున్నాను. నా రక్తం వేడెక్కింది. అచేతనంగా పడివున్న అమ్మ రక్తంకూడా వేడెక్కింది. వెంటనే తెప్పరిల్లింది. నన్ను అమాంతం సందిట్లోకి తీసుకుంది.

'ఎందుకు వీడిని నా దగ్గర్నుంచి దూరంచేస్తారు ... ? లేక లేక కలిగిన వాడు. లేమిలో కలిగినవాడు...నాకు అన్నమయినా, నీళ్ళయినా వాడే...వాడిని చూసుకునే నా ఆకలి దప్పులు తీర్చుకుంటున్నాను...మమ్మల్నిలా బ్రతకనివ్వండి...' అమ్మ ఏడ్చింది. హృదయ విదారకంగా ఏడ్చింది.

నాన్న అమ్మను బాదాడు. రాంపుడు పశువుల్ని బాదినట్టు బాదాడు. అమ్మ నన్ను తనలో ఇముడ్చుకుని మెలికలు తిరిగిపోయింది. దెబ్బలు నామీద పడకుండా తన వళ్ళోదాచి, నన్ను కాపాడింది. చేతులు నొప్పెట్టేదాకా కొట్టి, నోరు నొప్పెట్టేదాకా తిట్టి, అలసిపోయి వెళ్ళిపోయాడు నాన్న.

ఎక్కడికి వెళ్ళిపోయాడో ఏమో... !

అమ్మకి నేనంటే ప్రాణం. అమ్మకి ప్రాణమైన నన్ను చూస్తే చాలు నాన్నకి కోపం.

అమ్మ నడిగాను — 'జ్ఞానంలేని పశువుల్ని రాంపుడు కొడుతున్నా డన్నావు...మరి నాన్న నిన్ను...'

వన్నూ, నా ప్రశ్ననీ అమ్మ గుండెల్లో హత్తేసుకున్నది. ఇది నా తొలి ప్రశ్న !

నాకు తెలుసు—అమ్మ ఇలాంటి ప్రశ్నలకి సమాధాన మివ్వదు.

ఆరోజు వెళ్ళిపోయిన నాన్న అయిపూ అజాలేదు. ఎక్కడికి పోయాడో ఏమో...'

కొత్తలో అమ్మ బెంగగావుండేది. అలా బెంగగా ఉన్నప్పుడు నన్ను దగ్గరకు తీసుకునేది. దగ్గరకు తీసుకుని బాధల్ని మరచిపోయేది—తన్ను తాను మరచిపోయేది. ఈ లోకాన్నే మరచిపోయేది.

అమ్మకి పిల్లలంటే ఎంత తీపి ! ప్రతి అమ్మకీ అంతేనేమో !

అమ్మబ్రతుకు ఒక సమస్యగా తయారయింది. నాన్న తనకి ఎందుకు దూరమయ్యాడో ఇప్పటికీ అమ్మకి అర్థం కాదు...అదే ఆమె దేవుడుదగ్గర అంటుండేది. ఆ మాటలు చెవినిపడగా నేనూ ఆలోచించేవాడ్ని. ఆలోచించే జ్ఞానమున్నన్ని కొద్దీ ఆలోచించేవాడ్ని. నాకు సమాధానం మాత్రం దొరికేది కాదు.

మిషను కుట్టికుట్టి అమ్మ చేతులు పట్లు పడిలేటప్పటికి నేను పెద్దవాణ్ణయిపోయాను. ఉద్యోగంలోకూడా చేరాను.

అమ్మ నా సర్వస్వం. అమ్మని నేను మరచిపోతే దేవుడు నన్ను మరచిపోతాడు. అప్పుడు నాకీ భూమ్మీద స్థానం వుండదు. అలాంటి పరిస్థితే ఏర్పడితే భూమి నన్ను మింగెయ్యాలనే నా ఆకాంక్ష.

నా మొదటి జీతంతో అమ్మని పుణ్యక్షేత్రాలు తిప్పాలనుకున్నాను. కాశీ, రామేశ్వరం, బదరీనాథ్, హృషీకేశం, శ్రీశైలం...

అనును ... హృషీకేశంలో ఒక యోగి పుంగవుడు కనిపించాడు. తండ్రిలా అనిపించాడు. అతను నిజంగా నా తండ్రే అని తెలిసిననాడు అమ్మకి ఆనందం కట్టలు తెంచుకు ప్రవహించింది. కాని, నాకు శరీరంమీద తేళ్ళూ, జెర్రులూ ప్రాకాయి. ముఖం ప్రక్కకు తిప్పుకోలేక తిప్పుకున్నాను.

అతన్ని చూడగానే నా చిన్నతనం జ్ఞాపకం వచ్చింది. అమ్మకష్టాలు జ్ఞాపకమొచ్చాయి. కళ్ళు వర్షించాయి.

అమ్మ అక్కడినుంచి ఎన్నాళ్ళికీ కదలడం లేదు. నా కవతల సెలవులు అయిపోతున్నాయి.

గ మ ని క

ఉత్తరాల శీర్షికకి రాసేవారు ఈ కింది నియమాలు పాటించాలని మనవి: 1. ఉత్తరాలు వీలయినంత చిన్నవిగా ఉండాలి 2. రాసేవారి పూర్తి పేరు, చిరునామా ఇవ్వాలి 3. ఇంగ్లీషు లిపిలో అక్షరాలు రాయరాదు 4. కాగితానికి ఒకవయిపునవే రాయాలి. 5. సిరాతోనే రాయాలి. —సం॥

ఎలెక్ట్రిక్ & రేడియో
ఇంజనీరింగ్ కోర్సు

ఎలెక్ట్రికల్ ఇంజనీరింగ్, రేడియో రిపేరింగ్, ఆర్మెచర్ వైండింగ్, ఎలెక్ట్రికల్ పవర్ మెషినరీ, వైరింగ్ వగైరాలకు సమగ్రమైన గైడ్ (800 బొమ్మలు గలది)
రు. 12-50. వి. పి. పోస్టేజి రు. 2.

SULEKHA BOOK DEPOT
(E) ALIGARH.

3 నెలలు ఉచిత బహుమతి

కాశ్మీర్ బెంగుళూర్ ఆర్ట్ సిల్కు చీరెలు సరికొత్త ఆకర్షణీయమైన నమూనాల తోను, రంగులతోను ... 1 చీర రు. 18-50; 2కి రు. 28, 3కి రు. 37-50; 4కి రు. 47.

Atlas Lit Co., (A...)
P. B. 1369, Delhi-6.

నాలుగు వరుసల పైన ట్రాన్సిస్టర్

ప్రపంచ ఖ్యాతి పొందిన "నేషనల్ డీలక్స్" 3 బ్యాండ్ ఆల్ వరల్డ్ పోర్టబుల్ ట్రాన్సిస్టర్ను నెలసరి వాయిదాలపై రు. 10/– వంతున చెల్లించి పొందండి. ప్రతి గ్రామానికి, పట్టణానికి పంపబడును. వివరములకు:

Music&Sound(A.S.V.P.W.M-10)
P. B. 1576, Delhi-6.

అమరత్వంలో అమ్మ

ఒకరోజు ధైర్యంచేసి అమ్మతో అనక తప్పిందికాదు—'మనమిక వెళ్దాం...' అని. ఆమె ముఖంలోకి చూడలేక, ముఖం ప్రక్కకి తిప్పుకొని ఆమాట ఆమెచెవుల్లో వేశాను.

అమ్మ మాట్లాడక పోయేసరికి ఆమె కళ్ళల్లోకి చూశాను.

ఆమె చూపు నాకు అర్థంకాలేదు.

'ఎక్కడికి ?' అన్నది. ఆమె ప్రశ్నకి నేను కలవరపడ్డాను.

'నాన్నా నిన్ను పెంచి పెద్దచెయ్యాలని విద్యాబుద్ధులు గరపాలని...నువ్వు ప్రయోజకుడవై — సత్ప్రవర్తనతో నా కళ్ళ యెదుట తిరుగుతున్నప్పుడు నిన్నుచూసి గర్వించాలని నా కోరిక. నా కోరిక నెరవేరిపోయింది. నేను గమ్యం చేరుకున్నాను...' అన్నది — నాన్న ముఖంలోకి చూసి.

నాన్న తలదించుకుని నిలబడ్డాడు.

నాకు అర్థమైపోయింది మంచులో నిలబడ్డ నేమిటి పోస్తుందేమిటి ? అని ఆశ్చర్యపోయాను. అవును...అమ్మ సమాధానం నా మనసులో కార్చిచ్చు రేపింది. ఆ కార్చిచ్చు శరీరమంతటా ప్రాకింది.

నేను వచ్చేశాను. అమ్మ కోరికమీద సోమనాథంగారి అమ్మాయిని చూశారు!

తెల్లవారు ఝామునే నాపెళ్ళి.

అమ్మ రావాలి.

నాన్న రావాలని నాకులేదు. వచ్చినా, రాకపోయినా ఒకటే. నాన్నను క్షమించగల శక్తి అమ్మకే వుంటొచ్చు. ఆమె అమృతమూర్తి. అన్ని ద్వేషాలకు అతీతురాలు. కాని నాలో అంతటి శక్తి లేదు. నేను పట్టి మానవుణ్ణి !

అమ్మ రావాలి. అమ్మ ఆశీస్సులు నాకు కావాలి. టెలిగ్రాం పంపాను. వస్తుంది—వస్తుందని ఎదురుచూస్తున్నాను. అమ్మ రాలేదు. టెలిగ్రాం వచ్చింది.—అమ్మకి సీరియస్ అని—టెలిగ్రాం వచ్చింది.

ఇదే ఆ టెలిగ్రాం !

'అమ్మా...!' భోరుమని ఏడ్చేశాను. ఏంచెయ్యాలో నాకు తోచలేదు. నాకిపెళ్ళి వద్దు. వెళ్ళిపోతాను. అమ్మదగ్గరికివెళ్ళిపోతాను—ఇప్పుడే వెళ్ళిపోతాను.

స్టేషనుకు పరుగెత్తుకెళ్ళాను. టికెట్టు కొందామని కౌంటర్ దగ్గిరికెళ్ళాను. అనుకోకుండా నా చూపులు గేటుమీదకు మళ్ళాయి.

వెన్నెలలాంటి ఫ్లోరొసెంట్ లైట్ల వెలుగులో 'అమ్మ' జిగేలుమంది!

ఏమిటీ విచిత్రం?

అమ్మ మనపటికంటే ఆరోగ్యంగా వుంది. కళకళ లాడుతూ నిండు ముత్తయిదువలా నాకళ్ళకి పండుగచేసింది.

టెలిగ్రాం సంగతి నాకు జ్ఞాపకంలేదు. పూర్తిగా మరచిపోయాను. అమ్మవచ్చిన సంతోషంలో నన్ను నేనే మరచిపోయాను. కౌంటర్లోవుంచిన డబ్బు అక్కడేవుంది. టికెట్టు తీసుకోనలేదు!

'అమ్మా...నువ్వు వచ్చేశావా అమ్మా నీకోసం నాకళ్ళు కాయలు కాచిపోయాయనుకో...' అన్నాను.

'అమ్మ...! వచ్చేసింది—అమ్మవచ్చేసింది నేనెంత అదృష్టవంతుణ్ని...!'

తెల్లవారు ఝామున నాపెళ్ళి. అమ్మ నాకళ్ళముందే వుంది. ఆమె కళ్ళముందే నాకూ కాంతానికీ పెళ్ళి జరిగిపోయింది. ఆమె చల్లనిచూపులు నాభావి జీవితానికి శుభాశీస్సు లిచ్చాయి. మేమిద్దరమూ అమ్మ దీవెన అందుకున్నాము.

మమ్మల్ని దీవించిన వెంటనే అమ్మ వెళ్ళిపోయింది. తొందరగా వెళ్ళిపోడానికి అమ్మచెప్పిన కారణమేమయినా వుండొచ్చు! నాపెళ్ళికి వచ్చింది. ఆమె కళ్ళముందు నాపెళ్ళి జరిగింది.

అంతేచాలు. ఈజన్మ కిదిచాలు.

పెళ్ళయి మూడురోజు లయింది.

నాన్నవచ్చాడు. బికారిలావచ్చాడు అతన్ని చూస్తే ప్రపంచంలోని దిగులంతా ఇతనిలోనేవుందా? అనిపించకపోదు.

అతనుతెచ్చిన వార్త మరింత భయంకరమైనది.

అమ్మపోయింది—నన్ను విడిచిపెట్టి వెళ్ళిపోయింది.

'ఎప్పుడు?'

అతను చెప్పాడు.

'అబద్ధం...అమ్మ నాపెళ్ళికి వచ్చింది నన్ను దీవించింది. మీ మాటలు పచ్చి అబద్ధం...' అని అరిచాను వళ్ళుమరచి. నాన్న విస్తుపోయాడు

అమరత్వంలో అమ్మ

'మీ పెళ్ళికి రావడమేమిటి? అరోజు సాయంత్రమే పోయింది. నీకోసంచూశాము— నువ్వురాలేదు. మర్నాడు సాయంత్రం దాకా చూసి కర్మలన్నీ నేనే ముగించాను...' అతనిగొంతు బొంగురుపోయింది. భుజం మీది తువ్వాలు నోట్లో కుక్కుకున్నాడు...!

వాకళ్ళముందు భూమ్యాకాశాలు ధభిల్లుమని కలుసుకుపోయాయి. అందులో నేను— వచ్చినదారిని మరిచిపోయాను—ఎంత గింజుకున్నా దారి కనిపించడంలేదు. వూపిరి సలపడంలేదు!

'నేను నమ్మను...' గట్టిగాఅరిచాను...

'నే నిప్పుడు అబద్ధమాడవలసిన పని లేదు...' గద్గదికంగా అన్నాడు నాన్న— అమాయకంగా చూస్తూ.

నాతోపాటు ఇంటిల్లపాదీ ఆశ్చర్య పోవడం తప్పించి ఏమీ చెయ్యలేకపోయారు. కాంతం భయంలో నాచెయ్యి పట్టుకున్నది.

ఏది వాస్తవం? ఏది నమ్మకూడదు?... తల్లబిడ్డలై పోతున్నది. గబగబా పరుగెత్తుకెళ్ళి లాగుజేబులు వెతికాను.

దొరికింది! టెలిగ్రాం దొరికింది. టెలిగ్రాంలో అమ్మనవ్వు ముఖం కనిపించింది ఆనవ్వు నన్ను నిస్తేజుణ్ణి చేసింది.

అంతా అయోమయం అయిపోయింది దుఃఖం వుప్పెనలా పొంగివచ్చింది.

'అమ్మా!...నే నంటే నీకెంత మమకారమమ్మా! చచ్చికూడా నన్ను సంతోషపెట్టాలని చూశావా...నువ్వెంతటి అమరమూర్తివమ్మా!...' అన్నాను ఏడుస్తూనే...

నా మాటల్లోని అర్థాన్ని గ్రహించడానికి కాంతం ప్రయత్నిస్తూ వుండగా— నాచేతిలో టెలిగ్రాం కాయితం గాలికి కొట్టుకొనివెళ్ళి నాన్నముఖాన్ని కప్పివేసింది.

సుఖ జీవిత సేవ
"సిద్ధ వైద్య మహిమ"
సిద్ధుల పాటిశేవి కీర్తి కి ఒక తార్కాణము
కె. టి. కృష్ణమూర్తి ఆచ్చారి గారి
'మేల్ మాయిల్ మందు'
(Regd)
తీక్షణాల చర్మరోగములకు చక్కని నివారిణి
నల్లరంగు, విద్రదయి [illegible], దద్దులు, పొట్లు, గజ్జి (చర్మసంబంధము) పొడలు గల చోట్లలో తిమురు, [illegible] నొప్పి లేకుండుట, విస్ఫోటక బొబ్బలు గలిగినా తెలియకుండుట, దురోపిత [illegible] వ్యాపించి, రక్తములో కలిపి మత్తు కలుగజేయుట, (నరముల సంబంధము) [illegible], బొబ్బలు లేచుట, ముక్కు బంధనములు, పొడము నందు వెల్లవు [illegible], కాలుచేతులు వేళ్ళు తగ్గుట, ముక్కు పొట్టవడుట. మాముటకు [illegible] (అస్థి సంబంధము) వీటికి చక్కని నివారిణి.
1 మండలం ([illegible], లేహ్యము రు. 11/- తపాల ఖర్చు రు. 2.50
8 [illegible] శ్రీ [illegible] తైలం రు.5/- తపాల ఖర్చు రు. 2/-
సిద్ధ డాక్టర్
కె. టి. కృష్ణమూర్తి ఆచ్చారి & సన్సు
5/22, మేల్ మాయిల్ P.O., (N.A. Dt.)